

[Industriministeren]

ering og givne bevillinger. Om nogle af de ansøgte kunne have dækket, tør jeg ikke sige, men det vil jeg da gerne undersøge nærmere.

Endelig vil jeg sige til hr. Berlau, at med den holdning, han har til EF, er det da fuldt forståeligt, at han kan forestille sig, at det er sådan noget, man foretager sig i Bruxelles. Det er der selvfølgelig overhovedet ikke tale om. Det, man derimod naturligvis har måttet sige til hinanden i forbindelse med det 6. skibsværftsdirrektiv – og det står jo helt klart alle steder – er, at værftskapaciteten er for stor i Europa, og den eneste måde, man får oprettet sunde tilstande inden for dette erhvervsområde på, er ved at få nedlagt noget kapacitet.

Kaj Poulsen (S):

Jeg kan forstå, at ministeren ikke vil svare på spørgsmålet om åbenhed, men lad så det ligge.

Jeg vil sige til ministeren, for det er væsentligt, at det er jo ikke nok bare at erklære et område eller en by for kriseområde, og det var ikke nok bare, som både industriministeren og arbejdsministeren gjorde, at tage ned og fortælle om alt det gode, man vil i Nakskovområdet. Det løser man ingen problemer ved. Jeg vil gerne have at vide af ministeren: Hvad er det for alternative ting, ministeren tænkte på, da han sagde, at nu måtte vi se at komme i gang for at få løst problemerne i det nordjyske? Vi kan selvfølgelig ikke leve med bare at få at vide, at det er et kriseområde. Der må ske noget.

Jørgen Tved (FK):

Jeg vil godt gentage mit spørgsmål fra før, hr. minister. Det drejer sig om mange menneskers arbejdsplads. I en situation, hvor ministeren fortæller Folketinget, at der er en øget ordretilgang, en øget beskæftigelse, ser man ganske kort tid efter, ca. to måneder efter, at der bliver lukket et stort værft. Jeg vil godt spørge ministeren konkret: Hvad agter ministeren at gøre for at komme disse 1.000 mennesker i Ålborg til hjælp i denne situation? Der kan jo ikke både være tale om øget beskæftigelse og flere ordrer og så fyrværkeri af mere end 1.000 mand og lukning af et stort skibsværft.

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Jeg tror, jeg i mit svar kan komme ind på de spørgsmål, der er stillet både af hr. Jørgen Tved og af hr. Kaj Poulsen.

Med hensyn til, hvad man vil gøre, skal jeg da gerne klart sige, at det, jeg har tænkt at gøre, er at få undersøgt – og det er vi i gang med – mulighederne for at få omdefinert en del af Ålborgområdet, der ikke er et egnsudviklingsområde, så det midlertidigt kunne klassificeres som sådant.

Derudover er der tale om, at der efter værftsaftalens § 7 vil blive ydet en særlig indsats, og både arbejdsministeren og jeg vil i forhandling med de lokale prøve at være så imødekommende, som det er muligt.

Men jeg vil gerne sige til både hr. Kaj Poulsen og hr. Jørgen Tved, at selve ideerne og initiativerne til nye produktioner eller andet må komme fra området selv. Det, vi kan gøre, er at være med til at hjælpe sådanne initiativer på forskellig vis. Sådan må arbejdsdelingen naturligt være.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 843**6) Til indenrigsministeren af:****Aage Frandsen (SF):**

»Hvilke overvejelser har ministeren gjort sig med hensyn til behovet for præciseringer – f. eks. gennem lovgivning – af, hvornår der kan afholdes folkeafstemninger i kommunerne, og hvilke krav der kan stilles i forbindelse med sådanne folkeafstemninger?«

Skriftlig begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er den afholdte folkeafstemning på Frederiksberg om skolestrukturen og den bebudede, men ikke afholdte folkeafstemning i Farum om antallet af flytninge. Ideen med folkeafstemninger er, at folket skal høres. Var det reelt det, der skete på Frederiksberg med kravet om 50 pct.s nej til forkastelse af forslaget? Er det ikke også meget betænkeligt, at minoriteters forhold – her flytninges – sendes til folkeafstemning? Uanset forskelligheden i indholdet mellem folkeafstemningerne på Frederiksberg og i Farum, havde de begge tilsyneladende til formål at »tryne« mindretal mere end at høre folket. Dermed er ideen med folkeafstemninger reelt blevet misbrugt.